

LBRIS

We know
books

Hanako Footman, *Mongrel*

Copyright © 2024 Hanako Footman

All rights reserved.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate.

Design copertă: © Anna Morrison

Imagini copertă: © Alamy/Shutterstock

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Casian Gămănuț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOOTMAN, HANAKO

Corcitură / Hanako Footman; trad. din lb. engleză și note de Irina-Marina Borțoi. –

Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-43-9

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.; note)

821.111

HANAKO FOOTMAN

CORCITURĂ

Traducere din limba engleză și note
de Irina-Marina Borțoi

2025

Mo Siewcharran, care m-a adus la Monica MacSwan, prima persoană care a văzut ceva în *Corcitură*. Mulțumesc.

Recunoștință nesfârșită a agentei mele, Rachel Yeoh – pentru încrederea și iubirea ta fără margini. Sunt extrem de norocoasă să te cunosc și să lucrez cu tine, împreună cu întreaga echipă de la Madeleine Milburn. Mulțumiri multe și editoarei mele minunate, Rose Green, pentru grija și devotamentul imense, și tuturor celor de la Footnote Press, care și-au asumat un risc cu cărțulia asta. Mulțumesc redactoarei mele, Vicki Heath Silk, pentru tușele finale pline de atenție, lui Joely Day pentru corectură și Annei Morrison pentru coperta parcă desprinsă dintr-un vis.

Jack, fără bunătatea, generozitatea și înțelepciunea ta, drumul acesta vechi și lung ar fi fost mult mai greu și mai pustiu. Îți mulțumesc că mi-ai oferit putere când nu mai aveam deloc, spațiu când aveam nevoie și nenumărate cești de ceai. Dragostea ta este cel mai frumos lucru din viața mea.

Cuprins

<i>Văzute de sus</i>	9
Partea întâi	11
Partea a doua	173
Partea a treia	231
Partea a patra	291
Partea a cincea	355
Partea a șasea	385
<i>Mulțumiri</i>	425

Clădește dintr-un gând un sălaș vindecător

Văzute de sus

Un crâng des de bambuși și pâlcuri întunecate de tulpini subțiri și rezistente, crescând în ciorchini, dând naștere unor spații circulare între ele, scobite de către Dumnezeu. Bambusul se leagănă deasupra fetelor, un cerc de țărână unde se făuresc secrete. Într-o parte, un gard din lemn, înalt și uscat, având textura unei coji de nucă-de-cocos; în cealaltă, un perete ca un desiș de arbori tineri, destul de dens cât să rămâi neobservată dacă faci liniște. Frunzele aruncă o nuanță verde în umbrele de pretutindeni din jurul lor. O bere cu lămâie zace lângă tălpile lor, cumpărată de la chioșcul de ziare. Pe jumătate bete dintr-o doză băută pe jumătate. Sau cel puțin așa își spun. Se ridică în picioare. În liniștea desișului. Le-a cuprins dorința și a învăluit totul în jur. Frunzele scânteiază și le dau ghes. Gustul balsamului de buze cu aromă de rodie, organic, și al șamponului din Australia. Se apleacă. În țărână, în acel brun-nisipiu. Tulpinile de bambus văd totul. Mâinile lipsite de experiență, pipăind după scopul lor, găfâitul, adevărat – nu mimat, așa cum vor învăța să facă. Adevărat și lipsit de sunete. Alergii și entuziasm. Piele atât de moale, totul la ele moale, cu toate că ele nu știu asta.

Rătăcind de-a lungul cusăturilor American Apparel. Iar bambușii cântă – *sunteți în siguranță, sunteți în siguranță, sunteți în siguranță*. O geană e mâncată. O parte din ea, acum înăuntrul tău. Ele nu-și iau limba în gură ca băieții, muscular și ritmic. Ele se sărută. Umed. Mai mult limonadă decât bere. Iată-le pe pământ în timp ce un deget își găsește calea. Și iată plăcerea, cu toate că sunt înfricoșate. Zăcând acolo pe pământul nisipos. Aici, ele sunt arbori. Rădăcinile lor se găsesc unele pe altele. Sub toată greutatea, noroiul care le învăluie; se găsesc una pe cealaltă. Se ridică de la pământ. Doza de bere cu lămâie răsturnată de-acum, revărsându-se, gâlgâind. Ele se înalță din țărână, sunt convinse de asta. Sandale cumpărate din Italia, bălăngănindu-se, brățară a prieteniei împletită din fire, bălăngănindu-se, în timp ce un deget se preface în însăși viața. În timp ce un deget ține toată forța lumii. În timp ce un deget le înalță din țărână, în acea după-amiază de sâmbătă tomnatică.

Ascultă... Tulpinile de bambus cântă.

Partea întâi

Mei

Încă de la o vârstă fragedă, Mei a încercat din răspuțeri să fie o fetiță cuminte. Dacă se ridica deasupra celorlalte fetițe cu co-dițe, atunci era posibil ca (măcar) profesorii să o aprecieze. Dacă se concentra asupra viorii, atunci nu era nevoită să se concentreze asupra mamei care îi murise.

În dimineața aceea, ca în fiecare dimineață de vineri ce preceda weekendul cu Ziua Mamei, Mei se trezise dorindu-și să fi fost bolnavă. Știa că, în timpul orei de dirigenție, celelalte fete de la școală aveau să confecționeze, cu pixurile lor cu gel și pompoane, decupând hârtie albă cartonată în forma cuvântului *mami*, niște felicitări numai bune să revendice policioara de deasupra șemineului din casele cu șase dormitoare ale părinților lor aflate în suburbii. Mei, ale cărei eforturi artistice ar fi fost irosite, și-a programat în schimb o lecție de canto. Ea nu avea timp să facă felicitări stupide, ea era serioasă și purta o *insignă de prefect de casă*¹

---

1. În Marea Britanie, școlile sunt împărțite în „case”, iar elevii sunt repartizați în câte o casă la momentul înscrierii. Casele, numite după sfinți, foști elevi care au devenit personalități istorice sau alte subiecte

care dovedea acest lucru – iridescentă și lustruită cu drag cu scuiapat când nu se uita nimeni.

De la prima oră până mult după prânz, Mei a evitat să simtă mare lucru, prea captivată de capetele tăiate ale nevestelor lui Henric, de abisurile dintre plăcile tectonice, care au despicat uscatul și au creat continente. Gălăgia insistentă a coridoarelor și a cantinelor ciomăgea orice clipe de durere care amenințau să izbucnească și să iasă la iveală. Abia mai târziu, când merge spre ora de canto, singură, sentimentele ei ies în sfârșit la suprafață. Sub platanii vânoși, pe asfaltul dur, Mei simte pierderea tăioasă a mamei sale. Cerul liber i se dezvăluie printre vârfulurile copacilor, iar lumina îngrozitoare de martie o dezgolește. Traversează strada pustie fără să aștepte verdele. Pune distanță între ea și celelalte fete, cu părul lor împletit în spic și în codițe africane direct pe scalp. O ia pe scara îngustă, câte două trepte odată, până la sala de muzică fără ferestre. Când ajunge la ușă, citește un bilet prins cu o piuneză de lemnul închis la culoare:

Dna Selwin indisponibilă; toate orele anulate!

Mei și-o închipuie pe profesoară în sfârșit în chinurile face-rii – cu încheieturile degetelor albite, cu picioarele crăcănate, împingând din ea un bebeluș însângerat.

În timpul unei sesiuni de încălzire de săptămâna trecută, doamna Selwin i-a povestit lui Mei despre rupturile de gradul trei ce pornesc de la vagin și ajung până la anus, în timp ce își îmbrățișa burta, cu buricul ieșind în afară prin poliesterul negru. Ca majoritatea adulților din viața lui Mei, doamna Selwin confunda adesea durerea prematură a lui Mei cu înțelepciunea și îi vorbea despre lucruri din care, mânat de o curiozitate sumbră,

---

regionale de interes, concurează între ele la sport și în alte privințe, iar prefectul casei este un elev cu responsabilități organizatorice și o autoritate limitată în cadrul acesteia.

orice copil de treisprezece ani ar fi făcut o obsesie. Ziua în care doamna Selwin i-a spus lui Mei despre ruptură – ceva ce Mei și-a imaginat că arată ca o groapă seismică neagră și plină de sânge – a fost cea în care a jurat să nu permită niciodată nimănui s-o lase însărcinată. O să rămână virgină. O să fie ca Fecioara Maria, un tablou al pietății în albastru-turcoaz.

Mei încearcă clanța, dar ușa e încuiată. I-ar fi plăcut să se închidă înăuntru, să-și exerseze rolul de Éponine sau Cosette. În schimb, se încuie într-o cabină de toaletă până sună clopoșelul. Alegând-o cu grijă pe aceea cu cele mai puține absorbante sanitare murdare de sânge închegat ieșind din coșurile de gunoi. Sanitare. *Sângele vostru e murdărie, fetelor.* Menstruația lui Mei sosise cu neobrăzare cu doi ani în urmă, când avea unsprezece ani: o excursie cu clasa la balet, la *Romeo și Julieta*, mâinile tremurându-i când vede roșul din chiloții de bumbac alb pe care scrie numele zilelor săptămânii; profesoara ei, amabilă și bronzată la solar, oferindu-i un absorbant, gest urmat de o glumă făcută de Esme, ceva cum că s-ar fi așezat în înghețată de căpsune. Și mândria tăcută a lui Mei – în sfârșit, femeie.

Se lasă pe colacul rece al toaletei și studiază o urmă de scurgere de pe chiloți. Îi scapă un firicel de pipi, picurând în apă, un sunet jalnic în liniștea băii. În timp ce Mei se șterge, se gândește la tatăl ei. Întoarsă acasă de la balet, stând în albul rece al bucătăriei, îi povestise despre sângerare. Lui Mei îi plăcea să-i forțeze limitele, să testeze cum avea să reacționeze la cuvântul *ciclu*. Ar fi putut să-i împărtășească vestea femeii din casă – mama ei vitregă, Matilda. Însă Mei nu i-a oferit niciodată privilegiul intimității materne. Ochii tatălui ei s-au făcut apoși când i-a spus de sânge.

Deschizând dulăpiorul din baie unde își ținea Matilda tampoanele, i-a spus:

Acum ești mare.

Cu o voce plină de ceva ce suna a mahnire. Cuvintele lui au rămas în aer. Însemnând începuturile unei prăpăstii care va separa tatăl de copil, copilul de copilărie.

Încovrigându-se pe canapea cu o buiotă și un sendviș cald cu brânză, gata pentru episodul din *Familia Simpson* de la ora șase, Mei și-a șoptit:

Nu sunt mare. Mă fac mare.

Atunci a vrut-o pe mama ei. Să-i explice durerea grea a feminității. Să-i elucideze probabilitatea de a pierde șnurul tampoanelor. Sindromul de șoc toxic.

Mei avea puține amintiri limpezi cu mama ei, dar la cele pe care le avea se întorcea în mod repetat. Erau resturi, o colecție de momente de care se agăța – alunecoase și arțăgoase, care nu aveau nimic solid. Amintiri formate în mare parte la plantația de orez a bunicilor ei din Japonia, când ea avea șase ani.

Mei își amintește casa de la fermă scundă și scorojită, cu pardoseli din lemn și tavane joase, cu camerele de sus având un miros uscat de soare. Casa părea să cuprindă lucruri numai din plastic sau lemn: coșuri împletite, cârlige de rufe în culori pastelate, mănuși galbene din cauciuc, sertare cu parfum de *hinoki*¹, găleți roz puțin adânci în baie. După dealul din spatele casei se găsea întinderea de lanuri de orez. Lăstarii verzi se iveau timizi din ape. Unde fășiile de aur tremură în căldură la vremea recoltei. Mei își amintește căldura moale a mâinilor Mamei, ridicând-o în apele răcoroase și puțin adânci ale unui câmp de orez. Reflexia norilor în apă, sticloasă în soarele coborât la asfințit. Libelulele grăbite care zburau la nivelul apei. Aerul din jur, plin de zbârnâitul cicadelor. Bilele de orez pe care le-au mâncat, învelite în *nori*² cu prune acre rozalii în mijloc. Mei

1. *Chamaecyparis obtusa*, chiparos japonez.

2. Algă comestibilă, folosită în bucătăria japoneză.

devora inima acră, apoi îi dădea resturile cărnoase Mamei să le termine. Adora să mănânce mâncarea mamei sale, să fie lăudată fiindcă mânca lucruri pe care se presupunea că toți copiii le detestă. *Natto*¹ așos amestecat cu un ou crud. Stridii prăjite în baie de ulei.

Era un anume miros care aparținea băii din acea casă. Un miros cald și umed care era curat și liniștitor. Prosoape la uscat deasupra unui radiator electric. Un miros care îi revenea lui Mei în locurile cele mai neremarcabile și o îmboldea să se întoarcă în brațele mamei sale.

Noaptea, Mei se întindea pe podea între Mama și Papa – așa îi spunea tatălui ei pe atunci –, înconjurată de întuneric, văzând forme în bezna granulată. Pernele umplute cu hrișcă parfumau aerul, iar prosoapele aspre țineau loc de pilotă. Toată acea lună de iulie, Mei se trezise în îmbrățișarea produselor proaspete de patiserie, care se încălzeau în cuptorul electric. Chifle dulci cu lapte, portofele pufoase din pâine umplute cu curry japonez.

Abia la un mic-dejun de la jumătatea vacanței a avut voie Mei în cele din urmă să încerce ceaiul mamei sale. Cu marginea farfuriuței lipită de limbă în timp ce lichidul cald i se revărsa în gură. Chiar și după ani de zile de băut ceai cu perseverență, atât din cel vrac, cât și la pliculețe, acea primă gură de ceai, turnat cu drag din ceașca mamei sale să se răcească într-o farfuriuță, avea să fie cea mai savuroasă din toate câte avea să guste. După aceea, fiecare dimineață a început cu Mei care înmuia bucăți de pâine *brioche* în formă de melc în lichidul lăptos, până când pâinea se fleșcăia, curgându-i din ea șiroaie pe bărbie și pe mână. Bunicii ei o muștrău în joacă fiindcă făcea mizerie – și, deși nu le înțelegea cuvintele rostite repede, le înțelegea zâmbetele, râsul, iar asta, pe vremea aceea, era destul.

1. Preparat japonez din boabe de soia întregi, fermentate cu *Bacillus subtilis* var. *natto*, servite de obicei cu orez la micul-dejun.

Bunicii ei trăiau mai departe în mintea ei, în principal ca o colecție de părți ale corpului. Măinile lui Oba-chan, maronii și stafidite și surprinzător de puternice. Tălpile ca de rață ale lui Oji-chan, cu degetele răsfrate în cizmele lui *tabi*¹ negre, acoperite cu pojghițe de pământ.

Pe vremea aceea, Mei le vorbea bunicilor în japoneză cu încrederea unui copil.

Cuvinte precum:

Oshikko, Nemui, Oyasuminasai.

Cuvinte care îi ieșeau din gură cu ușurință. Cuvinte din gura mamei sale, formate în copilăria ei. Cuvinte pe care acum le-a uitat în mare parte.

Vecinii și străinii deopotrivă se adunau în jurul ei și îi spuneau că e *kawaii*. Un cuvânt moale, ca un mieunat, care îi dădea lui Mei un fel de aroganță. Localnicii se dădeau pe lângă ea, îi făceau poze, minunându-se de părul ei „mieriu”, de trăsăturile ei occidentale. Năsucul ei flancat de buzele ca un boboc și de ochii negri, curioși. Fusesse un șoc, după o lună de atenție specială, să se întoarcă în Anglia și să fie tratată ca orice alt copil.

Abia când s-a făcut mai mare a observat că acea atenție încă era prezentă, doar că în sens invers. Era crudă, de culoarea asfaltului și a nefericirii. A observat că unii profesori nu făceau niciodată efortul să-i pronunțe corect numele, plângându-se de complexitatea unui cuvânt cu două silabe. Nu după mult timp, Meiko și-a scurtat numele în Mei, ca să le fie mai ușor profesorilor să o placă. Ceilalți copii de la locul de joacă și de la cozile de la prânz nu erau la fel de iertători. Se trăgeau

1. Cizme cu două degete, originare din Japonia.

de colțurile ochilor, întinzându-și pleoapele în sus și în jos, și scandau:

*Mama-i japoneză,
Tata e chinez,
Și eu am ieșit așa!*

Arătau cu degetul și râdeau de Mei, iar ea râdea la rândul ei, deși pe dinăuntru o durea.

În clipele acelea a învățat să o ascundă pe mama ei în ea. A învățat ura celorlalți și s-a educat până când și-a însușit-o.

Ușa băii se deschide brusc. Mei își ține respirația. Ascultă cum o fată fără chip, îmbrăcată într-o uniformă gri, merge apăsât spre o cabină și se despovărează în toaletă. Urina îi șuieră pe marginile vasului. Fata trage apa. Iese fără să se spele pe mâini.

După vara petrecută în Japonia, Mei a început să facă în pat. Se întâmpla în fiecare noapte și, potrivit șirului de terapeuți la care avea să meargă mai târziu ca adult, avea legătură cu stresul separării de mama ei.

Și-au luat rămas-bun pe un peron ca o limbă, așteptând trenul. Mama a strâns-o cu o intensitate care le-a înspăimântat pe amândouă, în timp ce Mei plângea – cu degetele albe și disperate –, strângând la piept o carte cu basme japoneze învelită în hârtie maro. Un dar de rămas-bun.

Mă întorc acasă curând, spusese mama.

De-ar fi știut Mei că avea să fie ultimul lor rămas-bun... Nu l-ar fi luat de mână pe tatăl ei și nu s-ar fi lăsat condusă în vagonul de tren. S-ar fi agățat de Mama, s-ar fi aruncat pe șine – orice ca să împiedice despărțirea ca o smulgere.